

El buit d'un “Pare tan pare”

Dolor, tristesa i agraïment, tot alhora. Són sentiments presents en totes aquelles persones que van viure de prop el dia del traspàs de sant Josepmaria al cel, el 26 de juny de 1975 a Roma. En recollim alguns testimonis en aquesta breu notícia.

26/06/2015

Es compleixen 40 anys de la mort del fundador de l'Opus Dei, que després l'Església declararia sant i al qual

moltes persones tindrien devoció sense haver-lo conegut. En aquell moment, tot era diferent. Persones que van poder tractar-lo personalment recorden quatre dècades més tard les seves vivències d'aquell dia.

“A prop de l'una del migdia -explica la Conxita Areta, que en aquell moment treballava a Villa Tevere, la seu central de l'Opus Dei- ens van avisar de part de Mons. Álvaro que reséssim per un assumpte molt urgent. No podia imaginar-me que estava pregant per la vida del fundador: en aquells moments estava rebent la unció dels malalts i intentaven reanimar-lo. Al voltant de tres quarts de dues vam saber que sant Josepmaria havia mort. La serenitat va començar a notar-se amb la mateixa força que el dolor". La Conxita va ser una de les primeres persones en conèixer la mort de sant Josepmaria.

En Salvador Aragonés el 1975 era el corresponsal a Roma d'una agència de notícies. Té un record molt viu d'aquell 26 de juny: "La primera notícia me la va donar la mare d'un dels que vivia a Villa Tevere. M'ho va dir plorant. Em vaig quedar petrificat. Per la meva professió de periodista, vaig voler confirmar la informació i vaig trucar a la delegació de l'Opus Dei a Roma, per tal també de poder donar una primera notícia concisa. Em va atendre mossèn Luigi Tirelli, qui em va confirmar la notícia i va afegir: «*Prega per lui*», resa per ell".

Chus Demeer, que aleshores vivia a la residència de Castelgandolfo, a la vora del llac Albano i a 10 minuts de la Vila Pontifícia, recorda que aquell dia a primera hora del matí s'havien trobat amb sant Josepmaria: "La trobada es va interrompre perquè va tenir una indisposició; li vam oferir una medicació que jo prenc, no

semblava res important i va tornar ràpidament a Roma. Passades no més de dues hores ens van trucar per comunicar-nos la defunció. En donar a conèixer la notícia a les altres, reunides a l'oratori, només vaig poder expressar el que tenia al cor: «El Pare se n'ha anat al cel...»

La vida de sant Josepmaria i del beat Álvaro del Portillo estan molt unides. I així també ho transmeten aquests testimonis. Conxita recorda que "l'última Missa *corpore insepulto*, celebrada per Mons. Álvaro, va resultar especialment emotiva. Mons. Álvaro, a qui tots vèiem com a germà gran, ens va demanar nous propòsits de fidelitat. Recordo la seva insistència en un tret destacat de sant Josepmaria, que ens encoratjava a imitar: la humilitat, el desig de passar inadvertit". La Mercedes Sierra, que aleshores també vivia a Roma, comenta que: "La notícia de la seva marxa al cel la vam rebre amb

dolor però amb pau. Semblava impossible que fos veritat. Em va cridar l'atenció la proximitat i desvetllament del beat Álvaro per totes -es preocupava fins dels nostres àpats- i de quina manera tot l'Opus Dei i els qui vivíem a Roma ens vam apinyar al seu voltant."

En Salvador diu que aquell dia va recordar especialment unes paraules de sant Josepmaria: "Havia dit que quan arribés aquest dia, no havíem de canviar res, i havíem de seguir treballant com sempre. Em vaig apressar a donar la notícia, conscient que era la primera que es donava al món sobre la mort de sant Josepmaria. Vaig donar unes voltes pel passadís de casa meva resant absort. Quan va tornar la meva dona, que havia anat al metge, li ho vaig dir. En aquest moment, ens vam sentir com si ens haguéssim quedat orfes inesperadament."

Però el sentiment de pena sembla que el temps l'ha transformat en alegria. Chus afirma ben convençuda: “En el meu pensament, repetia una oració que sant Josepmaria ens havia ensenyat: «¡Faci's, compleixi's... l'amabilíssima Voluntat de Déu!», i em va venir un altre pensament enmig de l'immens dolor que suposava la separació d'un Pare tan pare: aquest dia serà una gran festa a l'Opus Dei, i és el que ara vivim”.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/el-buit-dun-
pare-tan-pare/](https://opusdei.org/ca-es/article/el-buit-dun-pare-tan-pare/) (24/03/2026)